

Arrest

nr. 317 327 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207 bus 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 december 2017 verstrekken de Portugese autoriteiten verzoekster een Schengenvisum dat geldig is voor een verblijf van 10 dagen in de periode van 29 december 2017 tot 22 januari 2018 en dit voor een toeristisch verblijf. Verzoekster betreedt op ongekende datum het Schengengrondgebied.

1.2. Verzoekster legt op 12 juni 2020 samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de administratieve diensten van de stad Gent. De wettelijke samenwoning wordt op 8 september 2020 geregistreerd in de bevolkingsregisters.

1.3. Op 25 september 2020 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijk samenwonende partner. Op 16 april 2021 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.4. De wettelijke samenwoning wordt op 25 augustus 2023 in onderling overleg stopgezet.

1.5. Op 11 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [E.N.M.]

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Ambtshalve geschrapt te Gent sedert 07.12.2023

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 25.09.2020 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Ze werd op 16.04.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg [C.,E.D.S.] ([...]) met wie zij zich vestigde.

Op 25.08.2023 werd de verklaring van wettelijke samenwoning in onderling overleg stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat zij ambtshalve geschrapt sinds 07.12.2023 (voorstel daartoe dateert van 11.01.2023). Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De wettelijke samenwoning werd geregistreerd op 08.09.2020 te Gent. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerde partnerschap haar verblijfsaan-vraag in. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 25.08.2023 in onderlinge overeenstemming stopgezet. Het geregistreerd partnerschap heeft aldus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Verblijfswet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Het is ons niet bekend sedert wanneer betrokkene in België verblijft. Zij meldde zich op 12.06.2020 te Gent om er een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren, nu dus iets minder dan vier jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is. Voor zover betrokkene zou stellen dat zij reeds daarvoor in België verbleef, dient te worden opgemerkt dat zij uit periodes van illegaal verblijf geen rechten kan putten. Gedurende die periode beschikte betrokkene immers niet over een verblijfsrecht dat haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023).

Gezien betrokkenes ex-partner van Angolese origine is, kan redelijkerwijs gesteld worden dat zij nog enige mate voeling moet hebben met de Angolose samenleving, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken

aldaar, ook al heeft ze het land reeds enige tijd verlaten. Hoe dan ook blijkt niet uit het dossier dat de mate waarin betrokkene banden heeft met Angola van die aard zijn dat deze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Over de huidige economische situatie van betrokkene zijn ons geen gegevens bekend. Uit het dossier blijkt niet dat zij tewerkgesteld zou zijn, een zelfstandige activiteit zou voeren of op enige ander manier over voldoende inkomsten beschikt teneinde in haar behoeften te voorzien. Bovendien is het niet eens zeker dat betrokkene nog in België zou verblijven. Zij werd immers op 07.12.2023 ambtshalve geschrapt en wordt, overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 verondersteld het Rijk te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft beschikken wij evenmin over actuele informatie. Sedert 07.12.2023 werd zij ambtshalve afgevoerd. Zij wordt, behoudens bewijs van het tegendeel, verondersteld België te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan een indicatie worden teruggevonden dat betrokkene in België nog een beschermenswaardig gezinsleven met andere personen zou hebben. Er blijkt niet uit het dossier dat zij een nieuwe relatie heeft. Van minderjarige kinderen is geen sprake.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumanaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Verzoekster heeft nooit een brief ontvangen van verwerende partij om recente bewijzen voor te leggen in kader van artikel 42 quater §5 VW. Concreet betreft elementen inzake de duur van haar verblijf in het Rijk, leeftijd, gezondheidsstoestand, gezin en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin ze bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Dus, heeft ze zelfs niet de kans gekregen om haar argumenten. Nochtans is verzoekster in persoon gekomen op 25.08.2023 om de samenwoning stopzetten.

Geen informatie noch vragen werden gesteld door de stad GENT.

De feite dat ze de samenwoning gestopt heeft impliceert een scheiding dus moest verwerende partijen meer vragen stellen of minstens haar attent maken van de implicaties van zo'n stopzetting. Ze moesten ook minstens een brief ontvangen met de vraag recente bewijzen voor te leggen op haar vorig adres in Gent).

Zelfs bij het VDAB en OCMW van Aalst werd ze niet op de hoogte gesteld van haar verblijf situatie.

Bij Aalst hield verzoekster contact met de Gemeente en zij waren degenen die haar vertelden dat ze dat zouden haar documenten wijzigen zodra ze een appartement had gehuurd,

En verder meent verwerende partij dat : Betrokkene zal niet voldoen aan de uitzonderingsgevallen van art 42 quater§4 1°lid t.e.mm. 4° VW

Verwerende partij meent dat de samenwoning van 8/09/2020 tot 25/08/20243 geduurd heeft. Niks is minder waar. Al op 12/06/2020 was ze ingeschreven in het vreemdelingenregister van Gent-(zie bijlage). Een schijn samenwoning onderzoek was al maanden bezig voordat de wettelijk samenwoning pas geregistreerd was op 8/09/2020.

En verder, verzoekster was een slachtoffer van mishandeling en polygamie (zie mail naar het gemeenterbestuur van Ruislede en doktersattest).

Bovendien vergist verwerende partij in de data : staat ze ambtshalve geschrapt sinds 7.12.2023 (voorstel daartoe dateert van 11.01.2023) ?????????

Dat kan toch niet daarop 11.01.2023 de samenwoning noch actief was. Tot december 2023 ontving ze haar post bij haar eerts adres in Gent, daarna heeft ze een doorverwijzing contract met de post gehad (zie stuk). Verwerende partij miste haar informatieplicht !

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Nu verwijt verweerder dat ze een voeling moet hebben met haar herkomstland maar dat betekent niet dat ze niet goed integreerde in België is. Ze heeft altijd gewerkt en inburgeringscursus gedaan...Als dat geen integratie is...Verzoekster heeft met succes haar inburgeringscursus gedaan, wat ze dacht dat verweerder op de hoogte was. (zie stuk)Ze heeft een referentieadres bij Aalst gevraagd, attesten van de VDAB en haar identiteitskaart was nog actief.

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met haar lange verblijf(4 en half jaar "een korte periode is), de integratie van verzoekende partij(inburgering, werk enz.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie.

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de 'vrije bewijslast' van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Ook gebrek aan informatie, de fout met de ambsthalf schrapping en ook door niet rekening te houden met haar verblijf sinds 12/06/2020!!!

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekster kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht heeft.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42quater, §§ 4 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

"In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat voor familieleden van burgers van de Unie, gedurende de eerste 3 jaar van hun verblijf, de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf op grond van het feit dat "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, (...), of er is geen gezamenlijke vestiging meer. (...)" Via de toepassing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet is artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

De uitzondering op de in artikel 42quater, § 1 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid van beëindiging van het verblijfsrecht, is artikel 42quater, §4, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst verzoekende partijen ook op de onderzoeksmogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde uit artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

[...]

De controlemogelijkheid voorzien in artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet is niet beperkt tot de in artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Dit houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn controlebevoegdheid ook kan aanwenden om na te gaan of er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie..

Hun samenwoning heeft meer dan 3 jaar geduurd en het werd stopgezet na polygamie van haar partner.

Tevens werd artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden : Verzoekende partij stelt dat deze bepaling voorziet dat een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten. Daarnaast licht zij toe dat de Koning wel de bevoegdheid van de wetgever kreeg om de criteria inzake "stabiele relatie" vast te stellen, maar dat deze bevoegdheidsdelegatie de Koning in geen geval het recht gaf om deze termijn als het ware beperkend te interpreteren en daarnaast een minimumtermijn van effectieve en onafgebroken huwelijk, gedurende dewelke een relatie moet standhouden te voorzien. Zij stelt dat, aangezien de wet primeert op een koninklijk besluit, geen rekening kan gehouden worden met artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam en stabiel karakter heeft, werden de criteria hiertoe in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 op duidelijke wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Aangezien artikel 40bis, stelt dat “een relatie van minstens één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten”. In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt omschreven hoe het bewijs van een stabiele relatie kan worden geleverd.

Het stabiele karakter van deze relatie werd al genoeg bewezen (zie infra)

Het is bewezen dat verzoekster en haar partner bijna 3 jaar onafgebroken hebben samengewoond. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft derhalve artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 geschonden door het verblijfsrecht van verzoekende partij te beëindigen.

In het bijzonder wijst verzoekster naar de uitzonderingen van art 40ter, nl :

Als je Belgische echtgenoot of partner overlijdt behoud je je verblijfsrecht toch op voorwaarde dat je minstens 1 jaar in België verbleven hebt als gezinslid van een Belg of Unieburger, je werknemer of zelfstandige bent, of je over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor jezelf en je familieleden om te voorkomen dat je ten laste valt van het OCMW en je een ziekteverzekering hebt, of deel uitmaakt van een familie waarvan een persoon voldoet aan die voorwaarden.

Als er een einde komt aan je relatie met je Belgische echtgenoot of partner door echtscheiding, nietigverklaring van je huwelijk of beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- je huwelijk, partnerschap of je gezinscel heeft, bij de start van de gerechtelijke procedure tot ontbinding van je huwelijk of bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België

Hun samenwoning heeft meer dan 3 jaar geduurd, nl : 12/06/2020 t.e.m. 25/08/2023

Trouwens :

Dat ze geen gezinscel meer met de Belgische echtgenoot of partner heeft. Dit is juridisch betwistbaar. Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie kan dit geen reden zijn om een einde te maken aan je verblijfsrecht (HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58 en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22). Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8). B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. (tekst uit :<https://www.agii.be/>)”

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht en van het recht op een eerlijk proces.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De Raad van State oordeelt als volgt in arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015. Alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden: Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Verblijfswet zegt dat de DVZ bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad van State verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ). Het HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014 zegt onder meer:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.
- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.
- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

Rekening houdend met de finaliteit van het hoorrecht, heeft de DVZ een actieve onderzoeksplicht:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht.
- Volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.
- Het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningstcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had.

Verzoekster verwijst naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betoogt dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. Verzoekster specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekster. Ze verwijst: zo bvb haar hoge loonfiche, de inburgeringsprocedure, dat ze de echtscheiding niet zelf het initiatief naam, enz.

Als verzoekster toen de kans hadden gehad om haar stukken bundel neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. -elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches, integratie en nieuwe relatie.. Zo werden geen stukken gevraagd in verband met haar banden met herkomstland, naar haar inburgering, nieuwe relaties of wie de echtscheidingsprocedure ingeleid heeft bvb. Dat ze een goed betaalde job in België heeft of altijd heeft gehad sinds haar aankomst wordt niet als integratie gezien !

Volgens het algemene rechtsbeginsel "Audi alteram partem" moet iedere overheid die overweegt een maatregel te nemen die de belangen van de betrokkene negatief beïnvloedt, hem uitnodigen om zijn argumenten te doen gelden alvorens die beslissing te nemen.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ, C-249/13, Boudjlida van 11 december 2014; HvJ, C-349/07, Sopropé van 18 december 2008; HvJ, C-462/98, Mediocurso/Commissie van 21 september 2000; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal van 24 oktober 1996; RvS nr. 146.472 van 23 juni 2005; RvS nr. 126.220 van 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen zou DVZ dus vóór elke eventueel nadelige beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken aan de vreemdeling zodat die eventuele relevante informatie kan overmaken.

Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

2.4. In zijn nota met opmerkingen beantwoordt verweerder deze middelen gezamenlijk als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. 1

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten. 2

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat

de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat ze is gegrond op artikel 42quater Vreemdelingenwet.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.⁴

Het gegeven dat verzoekers het niet eens zijn met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing. De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁵

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁶ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet dat bepaalt:

[...]

De wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn voormalige partner werd geregistreerd op 08.09.2020 en beëindigd op 25.08.2024. Dit wordt niet betwist. Wel oppert verzoekster dat zij reeds op 12.06.2020 de verklaring wettelijke samenwoning deden en dus reeds samenwoonden terwijl het onderzoek schijnrelatie nog aan de gang was.

De uitzonderingsgrond voorzien in § 4, 1° van vermeld artikel is niet van toepassing nu “het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.”

Verzoeker argumenteert dat zij sinds 12.06.2020 is ingeschreven, echter bevestigt zij zelf dat de daadwerkelijke registratie van de wettelijke samenwoning plaatsvond op 08.09.2020.

Verweerder benadrukt de duidelijke bewoordingen van de uitzonderingsgrond vervat in artikel 42quater, §4, 1° Vreemdelingenwet en de vereiste dat het geregistreerd partnerschap minstens drie jaar heeft geduurd, quod non in casu. Het betoog dat zij reeds was ingeschreven in het vreemdelingenregister op 12.06.2020 doet geen afbreuk aan de aanvangsdatum van 08.09.2020 van het geregistreerd partnerschap dat werd beëindigd op 25.08.2023 en het besluit dat dit geen drie jaar heeft geduurd.

Uit artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de duur van een geregistreerd partnerschap dat minder dan drie jaar heeft geduurd, zoals in casu onbetwist, toch zou kunnen gecumuleerd worden met een termijn van feitelijk samenwonen of gezamenlijke vestiging voorafgaandelijk aan het geregistreerd partnerschap teneinde toch van de uitzonderingsbepaling te kunnen genieten, zoals de verzoekende partij voorhoudt.

Immers, artikel 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting zijn van artikel 13, §2 van de Richtlijn 2004/38/EG.⁷ Deze bepaling biedt geen enkele steun voor een interpretatie die ertoe zou leiden dat met een gezamenlijke vestiging voorafgaandelijk aan het begin van het geregistreerd partnerschap moet rekening gehouden worden, voor de berekening van de termijn van drie jaar in geval van beëindiging van het geregistreerd partnerschap. Bij de omzetting van deze bepaling zou de Belgische wetgever evenwel gunstigere bepalingen hebben kunnen voor ogen houden. Artikel 13, §2 van de Richtlijn 2004/38/EG werd bij wet van 25 april 2007, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 10 mei 2007, omgezet in artikel 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het verblijf werd beëindigd op grond van het einde van het geregistreerd partnerschap en niet blijkt dat een situatie van beëindiging van een gezamenlijke vestiging die ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk in casu aanleiding had kunnen geven tot de toepassing van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij met de gezamenlijke vestiging voorafgaand de wettelijke samenwoning geen rekening te houden of hieromtrent te motiveren in het licht van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. 8

4. Verzoekende partij hekelt dat zij nooit een brief ontvangen heeft van verwerende partij om recente bewijzen voor te leggen in kader van artikel 42quater §5 Vreemdelingenwet. De verwerende verwijst hieromtrent in de eerste plaats naar de motivering in de bestreden beslissing:

[...]

Uit de stukken van het administratief dossier kan inderdaad op geen enkele wijze afgeleid worden welke de huidige verblijfplaats is van de verzoekende partij. Noch zij, noch haar voormalige partner hebben de bevoegde autoriteiten in kennis gesteld van haar verblijfplaats. Uit het feitenrelaas kan worden afgeleid dat verzoekende partij afwisselend onder meer bij een vriendin heeft verbleven en op een kot. Het komt aan de verzoekende partij toe haar adreswijziging binnen de acht dagen door te geven, wat zij niet deed en ook niet betwist niet te hebben gedaan. Immers moet elke adreswijziging inderdaad aan de gemeente worden gemeld.⁹ Bovendien toont verzoekster ook niet aan dat zij in de door haar geschetste situatie in de onmogelijkheid was om haar nieuwe verblijfplaatsen door te geven aan de gemeente.¹⁰

Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verwerende partij kan dus niet worden verweten dat verzoekster niet kon worden gehoord in toepassing van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en dat zij haar dossier heeft beoordeeld op basis van de voor haar beschikbare gegevens.¹¹ De aangevoerde schending van de hoorplicht faalt.

5. Waar verzoekende partij zich beroept op de “stabiele relatie” uit artikel 40ter Vreemdelingenwet laat verweerder gelden dat dit artikel is gericht op de opening van gezinshereniging en dus in casu geen toepassing kan vinden. Een aanvraag gezinshereniging is geenszins aan de orde, wel de beëindiging van het verblijf. Verzoekende partij toont niet aan welk belang zij kan laten geleden met dit middelonderdeel.

6. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.¹² Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

7. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen.¹³ Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁴

9. Het beroep is ongegrond.”

2.5. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat de wettelijke samenwoning op 25 augustus 2023 werd stopgezet. Nog stelt verweerder vast dat in het geval van verzoekster niet blijkt dat een van de uitzonderingssituaties speelt zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarin geen toepassing kan worden gemaakt van § 1, eerste lid, 4°, en dat uit het administratief dossier geen elementen blijken in de zin van § 1, derde lid van voormeld wetsartikel die eraan in de weg staan dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd.

2.6. Verzoekster betwist op zich niet dat haar geregistreerd partnerschap, oftewel de wettelijke samenwoning, werd stopgezet op 25 augustus 2023 en haar situatie dus op zich valt binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt wel dat zij zich alsnog in een of meerdere uitzonderingssituaties zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de

Vreemdelingenwet bevindt en betwist ook dat er geen zogenaamde humanitaire elementen spelen die het nemen van de beslissing verhinderen. In dit verband voert zij onder meer een schending aan van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat zij voor het nemen van de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht niet in de mogelijkheid werd gesteld om hieromtrent de nodige gegevens en stukken aan te brengen. Zij benadrukt nooit een brief te hebben ontvangen van het bestuur om recente bewijzen voor te leggen in het kader van een mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en zo niet de kans te hebben gehad om haar standpunt naar voor te brengen. Zij merkt op dat zij in persoon op 25 augustus 2023 de wettelijke samenwoning heeft stopgezet en haar door de stad Gent geen informatie werd gegeven of vragen zijn gesteld. Zij stelt dat verweerder meer vragen had moeten stellen of haar minstens attent had moeten maken op de implicaties van de stopzetting van de wettelijke samenwoning. Nog is ze van mening dat ze minstens een brief had moeten ontvangen met de vraag naar recente bewijzen op haar vorig adres in Gent. Ze betoogt dat ze tot december 2023 haar post nog ontving op haar eerste adres in Gent en ze vervolgens een “doorverwijzing contract” had met de post. Verzoekster voert aan dat ze, als ze de kans had gehad om nog gegevens en stukken voor te leggen, de aandacht had kunnen vestigen op aanwijzingen dat ze zich wel degelijk bevindt in de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast geeft ze aan dat ze nog enkele gegeven en stukken inzake de elementen van § 1, derde lid van dit wetsartikel had willen aanbrengen waarmee het bestuur rekening had moeten houden bij een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, met name inzake haar integratie en tewerkstelling.

2.7. De aangevoerde schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

In voormelde § 1 wordt aldus de eerbiediging van het recht om te worden gehoord bekrachtigd in de wet ten gunste van de vreemdelingen die voor meer dan drie maanden tot het verblijf worden toegelaten of gemachtigd of aan wie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegekend, wanneer wordt overwogen om een einde te maken aan hun verblijf of hun verblijfsrecht in te trekken. Zoals dit in de memorie van toelichting wordt gepreciseerd, “[zorgen] [d]eze procedureregels [...] voor een rechtvaardig evenwicht tussen het belang van de vreemdeling, namelijk beschikken over een toereikende termijn zodat hij naar behoren en daadwerkelijk de gegevens kan doen gelden inzake zijn persoonlijke situatie die het nemen van de beslissing kunnen doorkruisen, en het belang van de Staat, namelijk zo snel mogelijk en met volle kennis van zaken een einde maken aan het verblijf van vreemdelingen die de verblijfs-voorwaarden niet of niet meer vervullen” (Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2215/001, p. 43-45).

De wetgever heeft zich duidelijk geïnspireerd op de rechtspraak van in het bijzonder de Raad van State en het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake het hoorrecht (*ibid.*, p. 51), rechtspraak zoals deze door verzoekster ook wordt aangehaald in haar derde middel.

Specifiek wat de drie voorziene situaties betreft waarin kan worden afgeweken van het hoorrecht, wordt dit in de memorie van toelichting verder geduid als volgt: “*Er is in uitzonderingen voorzien om de fundamentele belangen van de Staat, alsook de doelmatigheid van de overwogen beslissing en het doeltreffend optreden van de administratie te waarborgen. De noodzaak om de informatiebronnen te beschermen en de onderzoeksmethoden van de veiligheidsdiensten kunnen een obstakel zijn voor het voorafgaand op de hoogte brengen van de betrokkene. Zo ook verplichten welbepaalde omstandigheden, door hun aard en ernst, een verrassingseffect te waarborgen of onmiddellijk op te treden. Bovendien mag de onbereikbaarheid van de betrokkene de informatieverstrekking niet stilleggen. Het doel is om de doelmatigheid en de doeltreffendheid van de overwogen maatregel te waarborgen.*” (*ibid.*, p. 46).

Wat de voorziene uitzondering op het hoorrecht betreft in de situatie waarin de betrokkene “onbereikbaar” is, wordt dit nog toegelicht als volgt: *“In zijn advies heeft de Raad van State zich gebogen over de strekking van het woord “onbereikbaar”. Deze hypothese doelt voornamelijk op de gevallen waarbij de betrokkene een adres heeft meegedeeld dat vals of foutief blijkt te zijn of een adres waarop hij niet of niet meer daadwerkelijk verblijft. Het kan ook gaan om de vreemdeling die België heeft verlaten voor een min of meer lange periode zonder zijn voornemen om terug te keren te hebben meegedeeld of die is verhuisd zonder zijn nieuwe adres te melden. Deze gevallen veronderstellen uiteraard dat het bestuur al een eerste keer getracht heeft hem te informeren, anders dan met een eenvoudig telefonisch contact, in principe, met een schriftelijk bericht of door bemiddeling van de gemeente of de politie, maar dat het daar niet in slaagt, ondanks de pogingen die zouden zijn ondernomen om te weten waar de betrokkene zich bevindt, met name door inlichtingen in te winnen over een eventuele adreswijziging of een eventueel vertrek naar het buitenland. Het gaat erom het bestuur in staat te stellen beslissingen te nemen binnen redelijke termijnen, zonder nadeel te moeten ondervinden van de nalatigheid of de kwade trouw van sommigen.”* (ibid., 46-47).

In zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 oordeelde het Grondwettelijk Hof inzake artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet verder als volgt:

“B.77.1. De bestreden bepaling voorziet in drie gevallen waarin een uitzondering kan worden gemaakt op het recht om te worden gehoord : wanneer redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten, wanneer bijzondere omstandigheden, eigen aan het geval, dat in de weg staan of dat verhinderen wegens de aard of de ernst ervan, en wanneer de betrokkene onbereikbaar is.

B.77.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat « de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast » (HvJ, 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punt 43).

B.77.3. Het staat aan de bevoegde rechter voor wie een beroep is ingesteld tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijf van een vreemdeling die is genomen na afloop van een administratieve procedure, tijdens welke de betrokkene niet de gelegenheid heeft gehad de door hem relevante geachte elementen te doen gelden, om op concrete wijze na te gaan of het door de administratie aangevoerde motief om het recht om te worden gehoord niet in acht te hebben genomen, een doel van algemeen belang nastreeft en of niet op onevenredige wijze afbreuk is gedaan aan dat recht.

B.77.4. Ten aanzien van de hypothese waarin de betrokkene niet bereikbaar is, dient te worden gesteld, zoals overigens in de memorie van toelichting wordt onderstreept, dat « deze gevallen [...] uiteraard [veronderstellen] dat het bestuur al een eerste keer getracht heeft hem te informeren, anders dan met een eenvoudig telefonisch contact, in principe, met een schriftelijk bericht of door bemiddeling van de gemeente of de politie, maar dat het daar niet in slaagt, ondanks de pogingen die zouden zijn ondernomen om te weten waar de betrokkene zich bevindt, met name door inlichtingen in te winnen over een eventuele adreswijziging of een eventueel vertrek naar het buitenland » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/001, pp. 46-47).

Opnieuw staat het aan de rechter bij wie het beroep aanhangig is gemaakt, om na te gaan of de administratie wel de gepaste middelen heeft aangewend om de betrokkene te bereiken.”

2.8. In de bestreden beslissing heeft verweerder het volgende opgenomen: *“Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat zij ambtshalve geschrapt sinds 07.12.2023 (voorstel daartoe dateert van 11.01.2023). Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.”*

Met verwijzing naar artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder aldus geoordeeld dat de op hem rustende hoorplicht niet geldt in het specifieke geval van verzoekster nu zij onbereikbaar was. Zoals dit duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier, besloot hij hiertoe op basis van de vermelding in de bevolkingsregisters dat verzoekster op 7 december 2023 van ambtsweg was afgevoerd.

Verweerder heeft echter niet *“al een eerste keer getracht [verzoekster] te informeren, anders dan met een eenvoudig telefonisch contact, in principe, met een schriftelijk bericht of door bemiddeling van de gemeente of de politie”,* noch heeft hij *“pogingen [...] ondernomen om te weten waar [verzoekster] zich bevindt, met*

name door inlichtingen in te winnen over een eventuele adreswijziging of een eventueel vertrek naar het buitenland". Er blijkt niet dat verweerder enige verdere actie ondernam, zoals een contactname met de gemeente waar verzoekster haar laatst gekende adres had. Ook in de situatie waarin de betrokkene van ambtswege werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters, vereist de toepassing van de uitzondering op het hoorrecht zoals voorzien artikel 62, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wanneer de betrokkene onbereikbaar is, dat de overheid een eerste keer heeft getracht om de betrokkene te informeren door middel van een brief of via de gemeente of de politie en dat zij dus concrete stappen hiertoe heeft ondernomen die door de Raad kunnen worden gecontroleerd (RvS 12 mei 2021, nr. 14.372 (c)). In de voorliggende situatie heeft verweerder aldus het hoorrecht, bekrachtigd in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, geschonden.

In zijn nota met opmerkingen benadrukt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier op geen enkele wijze kon worden afgeleid welke de huidige verblijfplaats was van verzoekster en dat noch zij noch haar voormalige partner de bevoegde autoriteiten in kennis hebben gesteld van haar verblijfplaats. Hij benadrukt ook dat het verzoekster toekwam om haar adreswijziging binnen de acht dagen door te geven, wat zij naliet, en dat zij ook niet aantoonde dat zij hiertoe in de onmogelijkheid was. Hij is aldus van mening dat het hem niet kan worden verweten dat verzoekster niet kon worden gehoord in toepassing van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit verweer vermag echter geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen, met name dat verweerder zich louter steunde op de vaststelling dat verzoekster in de bevolkingsregisters van ambtswege stond afgevoerd en hij geen enkele concrete actie ondernam om verzoekster alsnog te bereiken. De Raad kan niet met zekerheid vaststellen dat bv. een contactname met de gemeente waar verzoekster haar laatst gekende adres had of een brief gestuurd naar haar laatst gekende adres er niet toe had kunnen leiden dat zij alsnog had kunnen worden bereikt.

2.9. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van deze middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 april 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS